

Kitab Daniél - Nomer Saratus Tujuh Puluh Opat

Pangartos-Naon Kenabian jeung Wahyu Ilahi: Ngartos Visi Daniel sarta Implikasi-Na dina Poe-Poe Pamungkas

Jeff Pippenger

2024-04-04

Sakumaha urang ngulik perang proksi katilu, anu digambarkeun dina ayat tilu welas nepi ka lima welas, urang bakal nginget deui kana naon anu geus ngantunkeun urang nepi ka ayat-ayat ieu. Dina pasal sapuluh, Daniel narima paningal panungtunganana, sarta ku hal éta anjeunna dipikawanoh salaku anu ngartos boh paningal nubuat anu jero boh anu lahiriah. Kecap Ibrani “dabar,” anu hartina “firman,” ditarjamahkeun jadi “hal.” Dina pasal salapan, nalika Jibril sumping pikeun ngajadikeun Daniel ngartos kana paningal ngeunaan dua rébu tilu ratus poé, kecap Ibrani “dabar” ditarjamahkeun jadi “perkara.”

Enya, waktu sim kuring keur nyarita dina doa, éta lalaki Jabrail, anu ku sim kuring geus katénjo dina tetenjoan ti mimiti, datang ngapung kalayan gancang pisan, tuluy nyabak ka sim kuring kira-kira dina waktu kurban sonten. Jeung anjeunna mere pangarti ka sim kuring, nyarita jeung sim kuring, sarta ngandika, “He Daniel, ayeuna sim kuring geus datang pikeun maparin ka maneh kapinteran jeung pangarti. Ti mimiti paneda-paneda maneh, parentah téh geus medal, sarta sim kuring datang pikeun némbongkeunana ka maneh; sabab maneh téh kacida dipikanyaahna: ku sabab éta, ngartikeun éta perkara, sarta tengetan éta tetenjoan.” Daniel 9:21–23.

Nalika Jibril nyarios ka Daniel supaya “ngartos perkara éta, jeung merhatikeun eta tetenjoan,” kecap Ibrani “biyn” ditarjamahkeun boh jadi “ngartos” boh ogé jadi “merhatikeun.” Kecap éta hartina misahkeun sacara mental. Jibril ngawartosan ka Daniel sangkan nyieun pamisahan dina pikiran antara “dabar” anu ditarjamahkeun jadi “perkara” jeung “mareh”, anu ditarjamahkeun jadi “tetenjoan”. Supaya ngartos kana tafsiran anu keur dipasihkeun ku Jibril ka Daniel ngeunaan nubuat dua rébu tilu ratus taun, Daniel kudu ngakuan bédana antara tetenjoan nubuat anu dilambangkeun minangka “perkara” jeung tetenjoan nubuat “mareh”. “Perkara” éta, nyaéta “dabar,” anu hartina kecap, ngagambarkeun garis nubuat lahiriah, sedengkeun tetenjoan “mareh” ngagambarkeun garis nubuat batiniah.

Dina Daniel pasal sapuluh, bebeneran kahiji anu diungkabkeun ka nu ngulik nubuat nyaéta yén Daniel ngawakilan umat Allah dina poé-poé panungtungan anu ngartos boh garis-garis nubuat internal boh éksternal.

Dina taun katilu pamaréntahan Koresy raja Pérsia aya hiji perkara anu diwahyukeun ka Daniél, anu dingaranan Béltesar; éta perkara téh leres, tapi mangsa anu geus ditangtukeun téh panjang; sarta anjeunna ngartos kana éta perkara, jeung miboga pangarti kana éta titingalian. Daniel 10:1.

“Perkara” éta nya éta kecap Ibrani “dabar,” sarta “tetempoan” éta nya éta tetempoan “mareh.” Minangka hiji nabi, Daniel ngagambarkeun umat Allah dina poé panungtung, anu kasampurnaan sampurnana nyaéta saratus opat puluh opat rébu. Taun katilu Kores nempatkeun Daniel dina garis réformasi anu dimimitian dina waktu ahir taun 1989. Dina “poé-poé” éta, anu ngagambarkeun sajarah ti 1989 nepi ka hukum Minggu anu baris geura sumping di Amérika Serikat, Daniel keur berkabung salila tilu minggu. Dina garis réformasi saratus opat puluh opat rébu, mangsa berkabung éta nandaan tilu satengah poé nalika dua saksi dina Wahyu pasal sabelas paéh di jalan. Jalan kota gedé éta, nyaéta Sodom jeung Mesir, tempat Gusti urang ogé disalib, ogé mangrupa lebak tulang-tulang paéh anu garing dina Yehezkiel.

Dina pasal sapuluh, Daniel dirobah jadi sarupa jeung gambar Kristus, sarta diasaan tilu kali sateuacan Jibril napsirkeun titingalian anu ku Daniel katingali. Titingalian éta ngahasilkeun pamisahan dua golongan nu nyembah. Injil anu langgeng salawasna ngahasilkeun dua golongan nu nyembah. Daniel ngawakilan golongan nu nyembah anu digambarkeun minangka saratus opat puluh opat rébu, sabalikna jeung golongan anu lumpat kabur ku sieun tina titingalian éta.

Saméméh pasal sapuluh, Jibril geus sumping tilu kali ka Daniél pikeun napsirkeun hiji titingalian. Anjeunna napsirkeun titingalian dina pasal tujuh jeung dalapan, anu ngagambarkeun karajaan-karajaan dina nubuat Alkitab boh dina pamanifestasian pulitikna (pasal tujuh), boh dina pamanifestasian agamana (pasal dalapan). Saterusna, dina pasal salapan, Jibril napsirkeun nubuat dua rébu tilu ratus taun. Jibril sumping dina pasal sapuluh pikeun ngaréngsékeun panapsiran anu can réngsé dina pasal salapan, sarta pikeun maparin ka Daniél panapsiran ngeunaan titingalian anu ngahasilkeun dua golongan anu nyembah. Mimitina, Jibril maparin ka Daniél hiji gambaran umum ngeunaan éta titingalian dina ayat opat welas.

Ayeuna Kami parantos sumping pikeun ngajadikeun maneh ngartos naon anu bakal tumiba ka bangsamu dina mangsa ahir; sabab éta tetenjoan téh masih kénéh pikeun loba poé. Daniel 10:14.

Wahyu ngeunaan Kristus, anu ngalahirkeun dua golongan nu nyembah, ngagambarkeun naon anu bakal tumiba ka umat Allah dina poé-poé panungtungan. Panarjamahan pasal tujuh jeung dalapan nya éta panarjamahan ngeunaan sajarah anu digambarkeun ku naék-turunna karajaan-karajaan dina nubuat Alkitab, sakumaha dipapag ku sasatoan galak jeung sasatoan Bait Suci masing-masing. Panarjamahan pasal salapan nya éta pamecahan anu rinci ngeunaan rupa-rupa mangsa nubuat anu kagambarkeun dina jero nubuat dua rébu tilu ratus taun. Ku hiji cara, wahyu ngeunaan Kristus anu dimulyakeun dina pasal sapuluh ngagambarkeun naon anu bakal tumiba ka umat Allah dina poé-poé panungtungan. Saméméh Jibril ngamimitian runtuyan sajarah anu rinci, anu mangrupa panarjamahan tina wahyu ngeunaan Kristus anu dimulyakeun, anjeunna ngingetan Daniél yén anjeunna geus saméméhna nétélakeun ka Daniél naon anu dilambangkeun ku panarjamahan éta.

Saur anjeunna, “Naha anjeun nyaho ku naon sababna kuring datang ka anjeun? Ayeuna kuring bakal balik deui pikeun merangan pangeran Pérsia; sarta sanggeus kuring indit, tingali, pangeran Yunani bakal datang.” Daniel 10:20.

Jibril ngélingan Daniél yén anjeunna parantos ngawartoskeun ka Daniél dina ayat opat belas, yén anjeunna sumping pikeun ngajadikeun Daniél ngartos naon anu bakal tumiba ka umat Allah dina poé-poé panungtungan, sarta anjeunna ngarepkeun supaya Daniél nempatkeun pedaran sajarah nubuat anu salajengna dina kontéks éta. Ti poé kahiji nalika anjeunna mimiti ngalakonan pangduka, Daniél parantos néangan hiji pangartian anu tangtu.

Lajeng anjeunna ngandika ka kuring, “Ulah sieun, Daniel; sabab ti mimiti poé anjeun netepkeun hate anjeun pikeun ngarti, jeung pikeun ngahinakeun diri di payuneun Allah anjeun, kecap-kecap anjeun geus kadéngé, sarta kuring datang ku lantaran kecap-kecap anjeun. Tapi pangéran karajaan Persia ngalawan ka kuring salila dua puluh hiji poé; tapi, tingali, Mikail, salah saurang ti para pangéran utama, sumping pikeun nulungan kuring; sarta kuring tetep di dinya jeung para raja Persia.” Daniel 10:12, 13.

Sanggeus tilu minggu pangduka Daniel, anjeunna ningali titingalian ngeunaan Kristus, anu sacara profétis saajar jeung titingalian ngeunaan Kristus anu ku Yohanes di Patmos geus disaksian.

Teu kurang ti Putra Allah sorangan anu nembongan ka Daniel. Pedaran ieu sarupa jeung anu dipasihkeun ku Yohanes waktu Kristus dinyatakeun ka anjeunna di Pulo Patmos. Gusti urang ayeuna sumping jeung utusan sawarga séjén pikeun ngajar Daniel ngeunaan naon anu bakal kajadian dina mangsa ahir. Pangaweruh ieu dipasihkeun ka Daniel sarta ku ilham dicatet pikeun urang anu ka urang geus nepi ahir jaman.

“Kayaktian anu agung anu diwahyukeun ku Panebus dunya teh pikeun jalma-jalma anu neangan bebeneran cara neangan banda karun nu disumputkeun. Daniel teh hiji lalaki sepuh. Hirupna geus kaliwat di tengah-tengah pesona karaton kapir, pipikiranana kabebanan ku urusan hiji kakaisaran anu gede; tapi anjeunna nyimpang tina sagala hal eta pikeun ngarendahkeun jiwana di payuneun Allah, sarta neangan pangaweruh ngeunaan maksud-maksud Nu Maha Luhur. Jeung minangka jawaban kana panyuhunna, cahaya ti palataran sawarga dikedalkeun pikeun maranéhna anu bakal hirup dina poe-poe panungtungan. Ku kituna, kalawan kumaha kasungguhan urang kuduna neangan Allah, sangkan Mantenna muka pangarti urang supaya ngartos kana kayaktian anu dibawa ka urang ti Sawarga.”

“Jeung kuring, Daniel, ngan sorangan anu ningali éta tetenjoan; sabab jalma-jalma anu bareng jeung kuring henteu ningali éta tetenjoan; tapi hiji kagét anu kacida gedéna tumiba ka maranéhna, nepi ka maranéhna lumpat nyumputkeun diri.... Jeung teu aya deui kakuatan anu kari dina diri kuring; sabab kaéndahan kuring robah dina diri kuring jadi karuksakan, sarta kuring teu nahan deui kakuatan.’ Kitu pangalaman unggal jalma anu sajatina geus disucikeun. Beuki écés paningal maranéhna kana kaagungan, kamulyaan, jeung kasampurnaan Kristus, beuki écés kénéh maranéhna bakal ningali kalemahan jeung kateusampurnaan dirina sorangan. Maranéhna moal boga kacenderungan pikeun ngaku yén tabiatna tanpa dosa; naon anu saméméhna katémbong bener jeung éndah dina dirina sorangan, lamun dibandingkeun jeung kasucian jeung kamulyaan Kristus, bakal katémbong ngan saukur salaku hal anu teu pantes jeung gampang ruksak. Nya nalika manusa dipisahkeun ti Allah, nalika paningal maranéhna ka Kristus pohara samar, maranéhna nyebut, ‘Kuring tanpa dosa; kuring geus disucikeun.’”

“Gabriel tuluy nembongan ka nabi teh, sarta nyarios kieu ka anjeunna; ‘He Daniel, manusa anu kacida dipikanyaahna, ngartoskeun kecap-kecap anu ku Kami diucapkeun ka anjeun, sarta nangtunglah kalayan lempeng; margi ka anjeun ayeuna Kami diutus. Jeung sanggeus anjeunna ngucapkeun kecap éta ka kuring, kuring nangtung bari ngageter. Tuluy anjeunna ngandika ka kuring, Ulah sieun, Daniel; margi ti mimiti poe nalika anjeun netepkeun hate anjeun pikeun ngartos, jeung pikeun ngahinakeun diri anjeun di payuneun Allah anjeun, kecap-kecap anjeun parantos kadangu, sarta Kami sumping ku sabab kecap-kecap anjeun.’”

“Hormat anu kacida gedéna dipintonkeun ka Daniel ku Kaagungan Sawarga! Anjeunna ngahibur ka abdi-Na anu ngageter, sarta maparin kayakinan ka anjeunna yén doana geus kadéngé di Sawarga, sarta yén minangka jawaban kana panyuhun anu tigin pisan éta, malaikat Jibril diutus pikeun mangaruhan hate raja Pérsia. Sang raja geus nahan pangaruh Roh Allah salila tilu minggu, nalika Daniel keur puasa jeung neneda, tapi Pangéran Sawarga, nyaéta Mikael, panghulu malaikat, diutus pikeun ngabalikeun hate raja anu keras éta supaya nyokot hiji léngkah anu pasti pikeun ngawalon kana doa Daniel.

“‘Jeung basa anjeunna parantos nyarita kecap-kecap sapertos kitu ka kuring, kuring ngadungukkeun raray ka taneuh, sarta kuring jadi bisu. Jeung behold, aya hiji anu siga kana sarupa anak-anak manusa nyabak biwir kuring.... Jeung anjeunna ngadawuh, He manusa anu kacida dipikacintana, ulah sieun: karapihan ka anjeun; kuatlah, enya, kuatlah. Jeung basa anjeunna parantos nyarita ka kuring, kuring dikuatkeun, sarta nyarita, Mugi gusti abdi nyarita; margi anjeun parantos nguatkeun kuring.’ Kitu agungna kamulyaan ilahi anu diwahyukeun ka Daniel nepi ka anjeunna teu sanggup nahan teténjo éta. Satuluyna utusan Sawarga nutupan kilap ayana-Na sarta nembongan ka nabi minangka ‘hiji anu siga kana sarupa anak-anak manusa.’ Ku kakawasaan-Na anu ilahi anjeunna nguatkeun ieu lalaki anu berintegritas jeung anu boga iman, sangkan ngadangu amanat anu dikintunkeun ka anjeunna ti Allah.

“Daniél téh hiji abdi anu satia ka Nu Maha Luhur. Hirupna anu panjang pinuh ku lampah-lampah mulya dina palayanan pikeun Mantenna. Kasucian tabiatna, jeung kasatiaan anu teu goyah, ngan ukur saimbang ku handap asorna haténa jeung kapeurihna di payuneun Allah. Urang ngulang deui, Kahirupan Daniél téh hiji gambaran anu diilhamkeun ngeunaan panyucian anu sajati.” Review and Herald, 8 Pébruari 1881.

Pangalaman Daniél dina pasal sapuluh ngagambarkeun umat Allah dina poé-poé panungtungan, anu saperti Daniél jeung Yohanes, ngartos kana Wahyu Yesus Kristus. Konci pikeun nempatkeun Daniél kana sajarah nubuat tempat pangalamanana aya, dumasar kana kanyataan yén manéhna keur dina kaayaan ngadu’a, sarta yén Mikhael diutus dina ahir dua puluh hiji poé. Dina ayat kahiji, Daniél nyatet yén manéhna miboga pamahaman ngeunaan boh titingalian internal boh titingalian eksternal tina nubuat. Saméméh dua puluh hiji poé éta, Daniél miboga pamahaman anu can lengkep ngeunaan dua titingalian éta, tapi ku panafsiran Jibril, Daniél sapinuhna ngartos kana “perkara” jeung “titingalian” minangka wahyu-wahyu anu béda.

“Waktu geus ngadeukeutan ka tungtungna pangbuangan salila tujuh puluh taun, pikiran Daniel kacida kalibetna ku nubuat-nubuat Yeremia. Anjeunna ningali yén waktuna geus caket nalika Allah baris maparin ka umat pilihan-Na hiji pangrojong deui; ku puasa, handap asor, jeung doa, anjeunna nyuhunkeun kalayan kacida ka Allah Sawarga demi kapentingan Israil, ku

kecap-kecap ieu: ‘Nun PANGERAN, Allah anu agung jeung pikasieuneun, anu ngajaga perjangjian jeung rahmat ka maranéh anu nyaah ka Anjeunna, jeung ka maranéh anu ngajaga parentah-parentah-Na’; kami geus ngalakukeun dosa, jeung geus ngalakukeun kajahatan, sarta geus milampah kalaliman, jeung geus barontak, nya éta ku nyimpang tina papakon-papakon jeung putusan-putusan-Mantenna; jeung kami ogé henteu ngadéngékeun ka abdi-abdi-Mantenna, para nabi, anu nyarita dina ngaran-Mantenna ka raja-raja kami, ka para pangéran kami, ka karuhun-karuhun kami, jeung ka sakumna rahayat di nagara ieu.’

“Tengetan kekecapan ieu. Daniel henteu ngumumkeun kasatiaan dirina sorangan di payuneun Gusti. Tinimbang ngaku yén dirina murni jeung suci, anjeunna ngaidéntifikasikeun dirina jeung jalma-jalma Israél anu saéstuna dosa pisan. Hikmah anu dipaparin ku Allah ka anjeunna jauh leuwih luhur tibatan hikmah jalma-jalma wijaksana ti dunya, sakumaha caang panonpoé anu nembongan di langit dina beurang bolong leuwih moncorong batan béntang anu pangrétna. Sanajan kitu, renungkeun éta doa anu medal tina biwir lalaki anu kacida dipikawelas ku Sawarga ieu. Kalawan pangasoran anu jero, kalawan cimata, jeung kalawan haté anu ruksak, anjeunna nyuhunkeun pikeun dirina sorangan jeung pikeun umatna. Anjeunna muka jiwana satengahing Allah, ngaku kahinaan dirina sorangan, sarta ngaku kana kaagungan jeung kamulyaan Gusti.”

“Ku naon kasungguhan jeung kasumangetan anu jero anu nandaan panyambat-Na! Anjeunna beuki deukeut, beuki deukeut ka Allah. Leungeun iman diasongkeun ka luhur pikeun nyepeng jangji-jangji Nu Maha Luhur anu moal kungsi gagal. Jiwana keur gumulung dina kasangsaraan anu perih. Jeung anjeunna miboga bukti yén doana kadangu. Anjeunna ngarasakeun yén kameunangan téh milikna. Lamun urang salaku hiji umat ngadoa sakumaha Daniel ngadoa, sarta gumulung sakumaha anjeunna gumulung, bari ngarendahkeun jiwa urang di payuneun Allah, urang bakal ngalaman jawaban-jawaban anu écés kana panyuhun urang, sakumaha anu dipaparinkeun ka Daniel. Dangukeun kumaha anjeunna ngadesek perkarana di pengadilan Sawarga:

“‘Nun Gusti abdi, condongkeun ceuli-Mantenna, sarta dangukeun; buka panon-Mantenna, sarta tingal karuksakan kami jeung kota anu disebut ku ngaran-Mantenna; sabab kami henteu ngahaturkeun panyuhun kami di payuneun-Mantenna ku lantaran kabeneran-kabeneran kami, tapi ku lantaran welas asih-Mantenna anu agung. Nun PANGERAN, dangukeun; nun PANGERAN, hampura; nun PANGERAN, perhatikeun sarta lakukeun; ulah lami-lami, demi diri-Mantenna sorangan, nun Gusti abdi; sabab kota-Mantenna jeung umat-Mantenna disebut ku ngaran-Mantenna. Jeung sabot abdi keur nyarita jeung neneda, sarta ngaku dosa abdi jeung dosa umat abdi, ... malah lalaki anu jenenganana Jibril, anu ku abdi geus katingali dina tetenjoan ti mimiti, ku margi ngapung kalayan gancang, nyabak ka abdi kira-kira dina waktu kurban soré.’”

“Sabot doa Daniel keur dipanjatkeun, malaikat Jibril ngadadak lungsur ti palataran sawarga, pikeun ngawartoskeun ka anjeunna yén paneda-panedana kadéngé sarta diwaler. Malaikat anu perkasa ieu geus ditugaskeun pikeun maparin ka anjeunna kaparigelan jeung pamahaman,—ngabuka di payuneunana rahasia-rahasia jaman-jaman nu bakal datang. Ku kituna, bari satékah polah néangan sangkan nyaho jeung ngarti kana kayaktian, Daniel dibawa

kana paguyuban jeung utusan nu diutus ku Sawarga.”

Jalma Allah téh keur ngadoa, lain pikeun hiji luapan rasa bagja, tapi pikeun hiji pangaweruh kana pangersa ilahi. Jeung anjeunna ngaharepkeun pangaweruh ieu, lain saukur keur dirina sorangan, tapi keur umatna. Beungbeuratna anu gedé téh pikeun Israil, anu lain, dina harti anu pangketatna, keur ngajaga hukum Allah. Anjeunna ngaku yén sagala kasangsaraan maranéhna geus tumiba ka maranéhna minangka balukar tina palanggaran maranéhna kana hukum anu suci éta. Anjeunna nyebut, ‘Kami geus dosa, kami geus ngalakukeun kajahatan.... Ku sabab dosa-dosa kami jeung ku sabab kajahatan karuhun-karuhun kami, Yerusalem jeung umat Gusti geus jadi cacad ka sakur anu aya di sabudeureun kami.’ Maranéhna geus leungit sipatna anu has, anu suci, minangka umat pilihan Allah. ‘Ayeuna ku kituna, nun Allah kami, dangukeun doa abdi Gusti, jeung panyuhunna, sarta sina raray Gusti moncorong ka tempat suci Gusti anu geus jadi sepi.’ Hate Daniel malik kalayan karinduan anu kacida kana tempat suci Allah anu jadi sepi. Anjeunna nyaho yén kamakmuranna ngan bisa dipulihkeun lamun Israil tobat tina palanggaran-palanggaran maranéhna kana hukum Allah, sarta jadi handap asor, satia, jeung nurut.

Salaku jawaban kana paménta anjeunna, Daniel nampi lain ngan ukur cahaya jeung bebeneran anu pangdiperyogikeun ku dirina jeung ku bangsana, tapi ogé hiji paningal ngeunaan kajadian-kajadian gedé anu bakal lumangsung di mangsa nu bakal datang, nepi ka datangna Jurusalamet dunya. Jalma-jalma anu ngaku geus disucikeun, padahal maranéhna teu boga kahayang pikeun nalungtik Kitab Suci, atawa pikeun tarung jeung Allah dina doa supaya meunang pamahaman anu leuwih écés ngeunaan bebeneran Alkitab, henteu nyaho naon ari panyucian anu sajati.

“Sakumna anu ku hate percaya kana firman Allah bakal lapar jeung halabhab kana pangaweruh ngeunaan pangersa-Na. Allah téh sumber bebeneran. Anjeunna nyaangan pangarti anu geus poék, sarta maparin ka akal manusa kakuatan pikeun nyangkem jeung ngartos kana bebeneran-bebeneran anu geus dipedalkeun ku Anjeunna.

“Daniel nyarita jeung Allah. Sawarga kabuka di hareupeun anjeunna. Tapi kamulyaan anu luhur anu dipaparinkeun ka anjeunna téh mangrupa hasil tina karendahan diri jeung pilarian anu temenan. Anjeunna henteu nganggap, sakumaha anu dipigawé ku loba jalma dina mangsa kiwari, yén naon anu urang percanten téh henteu jadi soal, asal urang ngan jujur jeung nyaah ka Yesus. Kaasih anu sajati ka Yesus bakal ngadorong kana panyungsi anu pangraketna jeung pangsungsumna ngeunaan naon anu jadi bebeneran. Kristus ngadoa supaya murid-murid-Na disucikeun ku bebeneran. Anu teuing puguh embung neangan bebeneran kalayan rasa prihatin jeung doa anu temen, bakal diantep nampa kasalahan-kasalahan anu bakal ngabuktikeun karuksakan jiwana.

“Dina mangsa kedatangan Jibril, nabi Daniel can kénéh teu mampuh narima pangajaran salajengna; tapi sababaraha taun ti harita, ku sabab hayang leuwih ngarti kana perkara-perkara anu can dijelaskeun sapinuhna, anjeunna deui ngarahkeun dirina pikeun néangan caang jeung hikmah ti Allah. ‘Dina poé-poé éta, kami Daniel keur ngungun salila tilu minggu pinuh. Kami henteu ngadahar roti anu ngeunah, daging ogé jeung anggur henteu asup kana sungut kami, sarta kami pisan henteu ngurapan diri kami.... Tuluy kami ngangkat panon kami, sarta ningali,

jeung ieu aya saurang lalaki make pakéan linen, pingpingna dibeubeur ku emas murni ti Uphaz. Awakna ogé siga batu baril, rarayna kawas kilat, panonna kawas lampu-lampu seuneu, leungeunna jeung sukuna warnana kawas tambaga digosok nepi ka hérang, sarta sora kecap-kecapna kawas sora jalma réa.”

“Teu kirang ti Putra Allah sorangan anu nembongan ka Daniel. Gambaran ieu sarua jeung anu dipasihkeun ku Yohanes nalika Kristus dinyatakeun ka anjeunna di Pulo Patmos. Gusti urang ayeuna sumping jeung utusan sawarga anu séjén pikeun ngajar ka Daniel naon anu bakal kajadian dina poé-poé panungtungan. Pangaweruh ieu dipasihkeun ka Daniel sarta ku ilham dicatet pikeun urang, anu ka urang geus ngahontal ahir jaman dunya.” Review and Herald, February 8, 1881.

Panjelasan anu dibawa ku Jibril, “utusan nu dipaparin kakawasaan ti sawarga,” ka Daniél téh mangrupa ngalengkepan kana panjelasan anu geus mimiti dipasihkeun ka Daniél dina pasal salapan. Metodologi “baris demi baris” nuntut sangkan urang nyaluyukeun panjelasan jeung kaayaan-kaayaan anu patali dina duanana pasal salapan jeung sapuluh, babarengan, supaya leres ngabédakeun gambaran nubuat éta. Dina panjelasan ieu lah panglihatan ngeunaan walungan Ulai jeung Hidékel ngahiji.

Daniél parantos ngartos tina kitab Yeremia sareng Musa yén pangluputan umat Allah parantos caket. Ku kituna, Daniél ngagambarkeun umat Allah dina jaman panungtungan anu ngartos yén pangluputan ahir umat Allah parantos caket. Umat jaman panungtungan éta bakal ngakuan yén maranéhna parantos kaserak sacara rohani, sakumaha diwakilan ku Daniél anu parantos kaserak kana perbudakan tina panangkaran tujuh puluh taun di Babul. Tuluy maranéhna bakal ngartos yén maranéhna, sapertos Daniél, kedah némbongkeun tanggapan kana kaayaan maranéhna anu kaserak, anu saluyu jeung ubar anu diwakilan ku “tujuh kali,” dina Imamat pasal dua puluh genep.

Nalika pangalaman handap asor anu dilambangkeun ku Daniel, nyaéta anu dipénta ku ubar anu ditepikeun dina Imamat dua puluh genep, geus katémbong dina poé-poé panungtungan, umat Allah dina poé-poé panungtungan bakal geus keur ngariung ku kasedih salila hiji jangka waktu anu tangtu. Jangka waktu éta réngsé nalika Mikail, panghulu malaikat, turun.

Urang baris neraskeun ieu ulikan dina artikel salajengna.

Jeung maraneh bakal tumpur di antara bangsa-bangsa kapidir, sarta tanah musuh-musuh maraneh bakal ngalalap maraneh. Jeung anu kari ti maraneh bakal layu ku lantaran kajahatanana di tanah musuh-musuh maraneh; kitu deui ku lantaran kajahatan karuhunna maranehna bakal layu babarengan jeung maranehna. Lamun maranehna ngaku kajahatanana, jeung kajahatan karuhunna, katut palanggaran anu ku maranehna dilakukeun ka Kami, sarta yén maranehna ogé geus leumpang sabalikna ka Kami; Jeung yén Kami ogé geus leumpang sabalikna ka maranehna, sarta geus mawa maranehna ka tanah musuh-musuhna; lamun harita hate maranehna anu teu disunat direndahkeun, sarta maranehna narima hukuman tina kajahatanna: Mangka Kami bakal émut kana perjangjian Kami jeung Yakub, sarta ogé perjangjian Kami jeung Ishak, jeung ogé perjangjian Kami jeung Ibrahim bakal Kami émut; sarta Kami bakal émut ka éta tanah. Éta tanah ogé bakal ditinggalkeun ku maranehna, sarta bakal ngarasakeun sabat-sabatna, salila éta tanah ngagolér taya pangeusina tanpa maranehna; sarta maranehna

bakal narima hukuman tina kajahatanna: lantaran, enya lantaran maranehna ngahina kana putusan-putusan Kami, jeung lantaran jiwana matak geuleuheun kana katetepan-katetepan Kami. Sanajan kitu, sanajan sagala kitu, waktu maranehna aya di tanah musuh-musuhna, Kami moal miceun maranehna, jeung moal geuleuheun ka maranehna, nepi ka ngancurkeun maranehna sagemblengna, sarta ngarempak perjangjian Kami jeung maranehna: sabab Kami teh PANGERAN Allah maranehna. Tapi demi maranehna Kami bakal émut kana perjangjian jeung karuhunna, anu ku Kami dibawa kaluar ti tanah Mesir di hareupeun bangsa-bangsa kapidir, supaya Kami jadi Allah maranehna: Kami teh PANGERAN. Imamat 26:38–45.